

"Όσοι όμως έπηγαιναν στις συγκεντρώσεις αυτές ώφειλαν να φοροβάν γάντια, πράγμα που έστυχοχαρτίσε τους άντρες του 'Αγώνος. 'Η Δούκισσα είχε καταφύγει τόν κορσέ και τόν κρινολίνο και συχαινότανε τά άσχημα και γεροντικά πρόσωπα.

"Ως δεσποινίδα επί των τιμών είχε πάρει τή Φωτεινή Μαυρομυχάλη, ή όποία άργότερα γίνηκε επί των τιμών τής Βασιλίσσης 'Αμαλίας. Τότε ή Δούκισσα πήρε τή θυγατέρα του Μεσολογίτη Χρήστου Κριόλη, την όποίαν υπεραγαπούσε και τήν επάντρεψε μέ τόν Γεώργιο Σκουτά.

"Η Δούκισσα άγαπούσε υπερβολικά τούς σκύλλους. Στο κτήμα της, στην Πεντέλη, συνηθούσε δόλιχλο σκυλλοτροφείο, μέ δεκάδες σκυλλιών κάθε ράτσας—ιδίως κυνηγετικά, άλλα και μερικά τσοπανόσκυλλα.

Μιά μέρα, ό σκυλλοτρόφος άφησε μερικώς από τούς σκύλλους έλευθέρους στην αυλή. 'Εκείνη τή στιγμή έμειναν ένα κοριτσάκι, κάποιου δασοφύλακα. Οι άγριοι σκύλλοι χύθησαν επάνω του και τόν κατεσπάρξαν! "Άλλοτε ό σκύλλοι έτριγύριζαν μέσα στό μέγαρο και άνέβριναν στους καναπέδες τής σάλας, χωρίς νά τολμά κανείς νά τούς άγγίξη. "Αν κανείς από τούς έπισκέπτεται, μήν ξεροντουσε τις συνήθειες του σπιτιού, έδιχαλε κανένα σκύλλο ή ιδιότροπη Δούκισσα δυσραστείτε και μάλλον τόν έπισκέπτε της!...

Στά 1854 ή Δούκισσα, γριά πειά και πάσχουσα από όρθοπικία, κλεισθηκε στην κάμαρά της και δέν παρουσιαζότανε πειά μέ τούς σκύλλους της στους θρόνους τής κόλσας. Μόνον ή κυρία Σκουτέ έμεινε στην κρηβατοκάμαρά της και τής άπήγαγε σίχους από τόν πόν άγαπημένο της ποιητή: τό Λαμαρτίνου. "Η άρμονία τών σίχων αυτών ήταν ή μόνη παρηγοριά τών τελευταίων ήμερών τής γριάς Δουκίσσης, ή όποία στή νεαρή τής ηλικία έμάγεψε μέσα στη Γαλλική Αδύη την άνωτάτη άριστοκρατία...

Τέλος, ένα κρύο βράδυ, ή Δούκισσα τής Πλακεντίας πέθανε κατάκλιση μέσα στη μελαγχολική της κάμαρα, άκούοντας στό ψυχομάχημά της τούς υπέρβλητικούς σίχους τής 'Δίμνης του Λαμαρτίνου:

"Έτσι λοιπόν θά πλέωμε σ' έν άγωνα
[στο άκρογάιλι,
θά καταποντιζόμαστε στού τάφου τήν
[έριμιά,
Χωρίς κανέν' άπάνεμο μέσ στην άνεμο-
[ζάλη
Κι' ούτ' ένα καταφύγιο στή βαρυνειμωνιά!...

Κατά τά τελευταία χρόνια τής ζωής της ή Δούκισσα βασανιζότανε από τό φόβο μήν ταφή ζωντανή. Κάποτε, στό Παρίσι, όταν άνέσκαπταν ένα νεκροταφείο, ή Δούκισσα είχε ιδεί μερικώς σκελετούς που είχαν θαφτεί ζωντανοί. 'Από τότε έφρασε στην ιδέα ότι μπορούσε νά πάθη και αυτή τό ίδιο, και υπέδειξε πολλούς τρόπους γιά νά πιστοποιηθή ό θάνατός της.

Κληρονόμος της ήταν ό δούτ' ένδ Βαλμύ, ό άργότερος Στρατάρης Κλαμιόν, ό όποιος, λίγο μετά τό θάνατό της ήθελε στην 'Ελλάδα και πούλησε τά κτήματα που έκληρονόμησε στό 'Ελληνικό Δημόσιο και στό μακαρίτη Γεώργιο Σκουτέ.

"Η Δούκισσα τή; Πλακεντίας ένταφιάστηκε στό έν Πεντέλη κτήμα της, κοντά στόν τάφο τής κόρης της. Σύμφωνα μέ ρητή θέλησή της, δεξιά και άριστερά θάφτηκαν οι δύο πιστοί σκύλλοι της που τήν άκολουθούσαν στις έξδρομές της.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

"Ο διάσημος γάλλος συγγραφέας Μπωμαρσαι ήτο παιδί ώρολογοποιού. Κάποιος αυλικός βλέποντάς τον μιά μέρα νά παρουσιάζεταί στό άνάκτορα τών Βερσαλλιών, όπου τότε είχε καλέσει ό βασιλεύς, μέ έπίσημο ένθυμα σέφτηκε έναν τρόπο νά τόν έξευσελίση κάπως. Τόν έπλησίασε λοιπόν και τού ειπε δυνατά:

— Μά τήν άλήθεια, κύριε Μπωμαρσαι, σάς βρισκω σέ πολύ κατάλληλη στιγμήν. 'Ακριβώς πρό όλίγου μου έχάλασε τό ρολοδί... Κάντέ μου λοιπόν τήν χάρη νά μου τό έπισκευάσετε...

— Εύχαρίστως, κύριε Μαρκήσιε, άπάντησε ό Μπωμαρσαι, άλλα σάς είδοποιώ, ότι είμαι πολύ άεταμής...

— Μεγάλη ή μετροφοροσύνη σας, κύριε, ειπε πάλι ό αυλικός, κυττάξετε τό σάς παρακαλώ.

— "Ο Μπωμαρσαι πήρε τότε τό ρολοδί και μέ τρόπο τό άφησε νά τέση κατά γής, όπου έγινε κομμάτια.

— Συγγνώμη κύριε Μαρκήσιε, ειπε τότε ό Μπωμαρσαι δικαιολογούμενος δήθεν, άλλα σάς προειδοποίησα ότι δέν είμαι καθόλου έπιστέμνος και γι' αυτό μάλιστα ό πατέρας μου, άφου είδε κ' έκαθε, βαρέθηκε στό τέλος νά μέ μάθη τήν τέχνη του...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΥΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(*Από τά Έυρωπαϊκά σατυρικά φύλλα)

Τά πάντα πλήν έκείνης.
— Έρωθα ότι ό φίλος σου έχρωκόπησεν. Μήπως ξερείς τήν αιτία τής καταστροφής;
— Ναι, λένε πως ή γυναίκα του εινε σπάταλη πολύ.
— Και τά έλασε όλα;
— Όλα, έκτός από τήν...γυναίκα του!

Υπό ένα όρον:
— Τι ώρατο κοστούμ! Μου δίνεις τή διεύθυνση του ράφτη σου, νά παραγγείλω ένα όμοιο;
— Εύχαρίστως υπό τόν όρον όμως... νά μή του δώσης και στό τήν ιδική μου!

Ποιός έφταιγεις;
— Γιατί ματαίωσες τούς γάμους σου μ' αυτή τήν ώραία δεσποινίδα;
— Δέν φταίω εγώ, άλλα ό πατέρας της.
— Μήπως μετανόησες;
— Όχι...χρωκόπησες;

Τι τούς χρειαζότανε:
— Άφου δέν λειτουργεί ποτέ αυτό τό άστυνόρ, τι σάς χρειαζεται;
— Τό έχουμε γιά ν' άνεβαίνην...τό ένόικιον!

Στό σχολείο:
— Άς υποθέσωμε ότι έχουμε δέκα πατάτες και θέλομε νά τις μοιράσομε σέ τρία πρόσωπα. Τι θά κάνουμεις;
— Ένα πουρέ!

Ταμπλώ.
— Τή βλέψεις αυτή τήν ώμορφη κυρία που χορεύει;
— Ναι.
— Είμαι τερλλά έρωτευμένος μαζί της; και πρέπει μέ κάθε θυσία νά μου δώση μιά συνέντευξη.
— Προσπάθησε και άν τόν κατορθώσης σέ παρακαλώ νά μέ είδοποιήσης.
— Γιατί νά σέ είδοποιήσω;
— Γιατί είναι γυναίκα μου!

Τό κατάλαβε.
— Μητέρα, γιατί ή νύφη ντύνεται πάντα σ' άσπρα;
— Έπειδή τό άσπρο εινε τό χρώμα τής χαρδής και τής ευτυχίας, ένώ τό μαύρο εινε τό χρώμα τής θλίψως και τής δυστυχίας.
— Ά, τώρα καταλαβαίνω γιατί οι γαμπροί φορούνε πάντα μαύρα!...

Φταίει ή φρουρά.
— Πάλι άλλον λοχία έπιασες φίλο, καυμένη. Τι εύκολα που τους άλλάτεις.
— Δέν φταίω εγώ άλλα ή φρουρά που τούς άλλάτεις διαρκώς.

Πολύ σωστά:
— Τό γραφείο σου, άγαπητέ μου, εινε ζεστό σάν φοιόνος!
— Και γιατί νά μήν εινε; Μήπως έδώ δέν βγάζω τό ψωμί μου!

Έγιγε εύτυχής.
— Πήτε μου μιά λέξι μονάχα και θά γίνω ό εύτυχέστερος τών ανθρώπων, δεσποινίς.
— Βλάκα!

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ

"Ένας νεαρός ποιητής γιά νά σκεπάση μιά τρυπα που ειχε άνοιξει στό μοναδικό του καπέλλο, σέφτηκε νά περάση ένα κρέπι σ' αυτό και έτσι νά τήν κρύψη.

— Μπα, γιατί έχεις πένθος, τόν έρώτησε κάποιος φίλος του, ποιός σου πέθανε;
Και ό ποιητής του άπάντησε:
— Άλλοίμονο! πενθώ τό...καπέλλο μου!...

